

Πόσο πιστεύεις; - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Πόσο πιστεύεις;

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ιδιαίτερη εντύπωση προξενεί η κατάληξη της θαυμάσιας παραβολής του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου, με την οποία ο Χριστός συμπλήρωσε όσα δίδαξε νωρίτερα για την ορθή διαχείριση του πλούτου. Ο πλούσιος από τον Άδη παρακαλεί τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο στον κόσμο ξανά, για να αναγγείλει στους αδελφούς του να αλλάξουν ζωή, να ζήσουν στο εξής θεοφιλώς, για να μην

καταντήσουν και αυτοί «εις τον τόπον της βασάνου». Ο Αβραάμ όμως απαντάει, ότι αν δεν ακούνε τον λόγο του Θεού που είναι ήδη καταγεγραμμένος στην Αγία Γραφή, δεν θα ακούσουν ούτε και κάποιον που θα αναστηθεί εκ νεκρών (Κυριακή Ε΄ Λουκά).

Η απάντηση του Αβραάμ σοκάρει, αλλά δείχνει μια τραγική πραγματικότητα. Τη δυσκολία μας να δεχθούμε πράγματα, που δεν τα βλέπουμε φανερά και απτά. Και όσα αφορούν το επέκεινα, τη μετά θάνατον ζωή, τον Παράδεισο και την Κόλαση, ανήκουν σ' αυτά που γίνονται δεκτά μόνο με την πίστη. Και δεν είμαστε διατεθειμένοι να τα δεχθούμε εύκολα. Χωρίς πίστη όμως δεν έρχεται μέσα μας πληροφορία και βεβαιότητα για πράγματα που δεν είναι ορατά διά γυμνού οφθαλμού. Μόνο η πίστη κάνει χειροπιαστά στην ψυχή μας όσα δεν έγιναν ακόμα, αλλά τα περιμένουμε να γίνουν. Η πίστη είναι «ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» (Εβρ. 11, 1).

Αλλά τί δυσκολεύει τόσο τον άνθρωπο να πιστεύει στα μέλλοντα; Η προσκόλλησή του στα παρόντα. «Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει». Ζώντας με το βλέμμα συνεχώς στραμμένο στο τώρα, ατονεί μέσα του η αναζήτηση των μελλόντων, της Βασιλείας του Θεού. Ψυχραίνει βαθμηδόν η αγάπη του για τον Θεό. Δυσκολεύεται η ψυχή του να σκέφτεται πνευματικά. Γίνεται όλο και νωθρότερος στο να ζει κατά τις εντολές του Θεού.

Εξανεμίζει έτσι εντελώς αντί να δυναμώνει τη λιγοστή πίστη του, που ούτως ή άλλως βάλλεται πανταχόθεν συνεχώς, έσωθεν μεν από τις δικές του αμφιβολίες, έξωθεν δε από τον ασταμάτητο βομβαρδισμό αντιθέων κηρυγμάτων. Σβήνει συνεπώς κάθε του διάθεση για σοβαρή πνευματική εργασία, αγώνα κατά των παθών, προσευχή. Δεν βλέπει καν τον λόγο να κοπιάσει για κάτι τέτοιο, αφού απορρίπτει στην πράξη τελικά καθετί που δεν είναι του παρόντος.

Μας φαίνεται παράξενο; Και όμως...

Πέρασε, λέει, κάποτε ένας εργάτης απ' το κελλί του αγίου Παϊσίου. «Γέροντα, είμαι πολύ στενοχωρημένος σήμερα, του λέει. Είχα συμφωνήσει να πάω στο τάδε κελλί, στον τάδε αδελφό για να του κόψω ξύλα, αλλά εκείνος σηκώθηκε και έφυγε. Δεν τον βρήκα σήμερα. Θα μου 'δινε 500 δραχμές μεροκάματο (τότε ήταν οι δραχμές ακόμα) και το έχασα. Τί θα κάνω σήμερα;» Λέει ο άγιος Παΐσιος: «Θα σου έδινε 500 δραχμές; Άμα σε βάλω εγώ να κάνεις εδώ μια δουλειά για 500 δραχμές, δέχεσαι;» «Δόξα τω Θεώ, γέροντα, πώς δεν δέχομαι;» «Θα σου βάλω να κάνεις μια δουλειά, λέει ο άγιος, ούτε ξύλα θα κόβεις, ούτε τα μουλάρια θα ξεφορτώνεις. Θα κάθεις. Θα σου αρέσει;» «Καλό ακούγεται, γέροντα, τί δουλειά είναι αυτή;» «Πήγαινε μέσα στο δωμάτιο, κάθισε στο σκαμνάκι, θα σου δώσω ένα κομποσχοίνι. Πόσες ώρες θα έκοβες ξύλα στον αδελφό;» «Ε, έξι-επτά ώρες». «Ξέχνα το αυτό.

Εγώ θέλω για μία μόνο ώρα να καθίσεις και να λες την ευχή».

Έκατσε λοιπόν ο εργάτης και άρχισε να λέει το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Δεν πέρασαν δέκα λεπτά και βγαίνει έξω αγανακτισμένος. «Πάρε, λέει, γέροντα, και τα λεφτά σου, πάρε και τα κομποσχοίνια που μου έδωσες. Αυτό που μου λες να κάνω, δεν μπορώ να το κάνω»!

Πράγματι!

Όταν η αγάπη για τον Χριστό έχει πάει περίπατο, δεν παίρνουμε ποτέ στα σοβαρά, δεν σκεφτόμαστε καθόλου την αιώνια ζωή. Πώς να πιστέψουμε τότε και να δουλέψουμε πραγματικά γι' αυτήν; Και νεκρούς αναστημένους να δούμε, θα λέμε, ε, κάτι δεν πάει καλά, κάτι στημένο υπάρχει εδώ, ή κάποιο παιχνίδι μάς παίζουν τα μάτια μας.

Τόσο απλά!

Καλή, εύλογημένη εβδομάδα! Καλό μήνα!